

PEJSCI BEZDOMOVců:

TEXT A FOTO: IVA MAREŠOVÁ

ŽÁDNÝ LUXUS, ALE LÁSKY NA ROZDÁVÁNÍ

Určitě se vám mockrát stalo, že jste na ulici potkali bezdomovce se psem. Co vás v tu chvíli napadlo? Musím přiznat, že ve mně se obvykle prala spousta pocitů a převládala lítost. Říkala jsem si, že se tihle psi asi nemají zrovna dobře. Teď už si to ale nemyslím. Stačilo mi vyrazit „do terénu“, poznat pár lidí bez domova i s jejich čtyřnohými kamarády, a došlo mi, že jsem se naprosto mylila.

Jasně, tihle pejsci sice nemají diamantové obojky ani superprémiové granule. Jenže na rozdíl od svých zhýčkanějších chlupatých kamarádů si užívají jinou velikánskou výhodu. Jsou se svými páníčky 24 hodin denně a dostávají od nich tolik pozornosti a lásky, o jaké si spousta dalších hafanů může nechat zdát.

Samozřejmě nic není černobílé. Stejně jako mezi obyčejnými lidmi i mezi bezdomovci se najdou tací, kteří se ke svým psům nechovají zrovna nejlíp. Ale co jsem

měla tu možnost poznat a slyšet, je jich opravdu málo.

Pro bezdomovce nejsou jejich mazlíčci jenom nejlepšími kamarády. Bývají zároveň i jejich největší motivací, aby se svým životem něco udělali. Aby začali znovu a jinak. Spousta z nich taky kvůli svým psům nezůstává na ulici – hledají si brigády a spí po ubytovnách. Je to zkrátka synergie se vším všudy.

Ale nechme radši mluvit samotné příběhy.

FRANTIŠKA
48 LET

PEJSCI MĚ ZACHRÁNILI A TEĎ ZASE POMÁHÁM JÁ JIM

ZVÍŘATA JSOU MŮJ ŽIVOT. Když mi postupně vymírala moje rodina, byli to pejsci, kdo ji zastoupil. Vynahrazovali mi lásku, kterou ostatní lidé dostávají od mámy, táty, sourozenců... Byli tu pro mě, když mi bylo nejhůř, a nikdy mě neopustili. To díky nim jsem se dostala z drog. Zachránili mě a teď zase pomáhám já jim. Nemít je, už tu dávno nejsem. O tom nepochybuju."

S paní Františkou se život nemazlil. Ve čtrnácti letech jí umřela máma a od té doby to s ní šlo z kopce. S těžkou ztrátou se nedokázala vyrovnat a propadla drogám. Svůj smysl života ale našla jinde – začala se starat o opuštěné psy. Trávila s nimi každý moment, stali se jejími věrnými přáteli i v těch nejtěžších chvílích. Její největší smečka čítala šestnáct psů, obvykle jich však měla kolem pěti.

Ve dvaceti letech odletěla za svou sestrou na Kostariku. V Karibiku, daleko od domova a všech problémů, se chtěla zbavit své závislosti na drogách. A to se jí povedlo. I tady se spřátelila s bezprizorními psy, o které pečovala.

Po návratu do Česka ji čekalo nepříjemné překvapení. Když přišla do svého bytu, našla v něm cizí rodinu. A to i přesto, že za ni sestra celou dobu z Kostariky platila poplatky a dekret na byt měla taky. Františka se ale rozhodla, že se soudit nebude. „Nemám

peníze na dobrého právníka, proces by se táhl roky a stejně by to ve výsledku nic neřešilo,“ říká. „Kdybych se nastěhovala zpátky do bytu, co by bylo s mými zvířaty? Rozhodně bych si je všechny nemohla vzít s sebou... A vzdát se jich nechci ani nedokážu.“

Od roku 2000 je tedy Františka bez domova. To jí ovšem nebránilo udělat si malý soukromý azyl pro psy a kočky. Někteří s ní žijí vevnitř, jiní mají boudy venku. Aktuálně se stará o pět rotvajlerů, dva jorkšíry, jednoho maltézáčka a dvanáct koček.

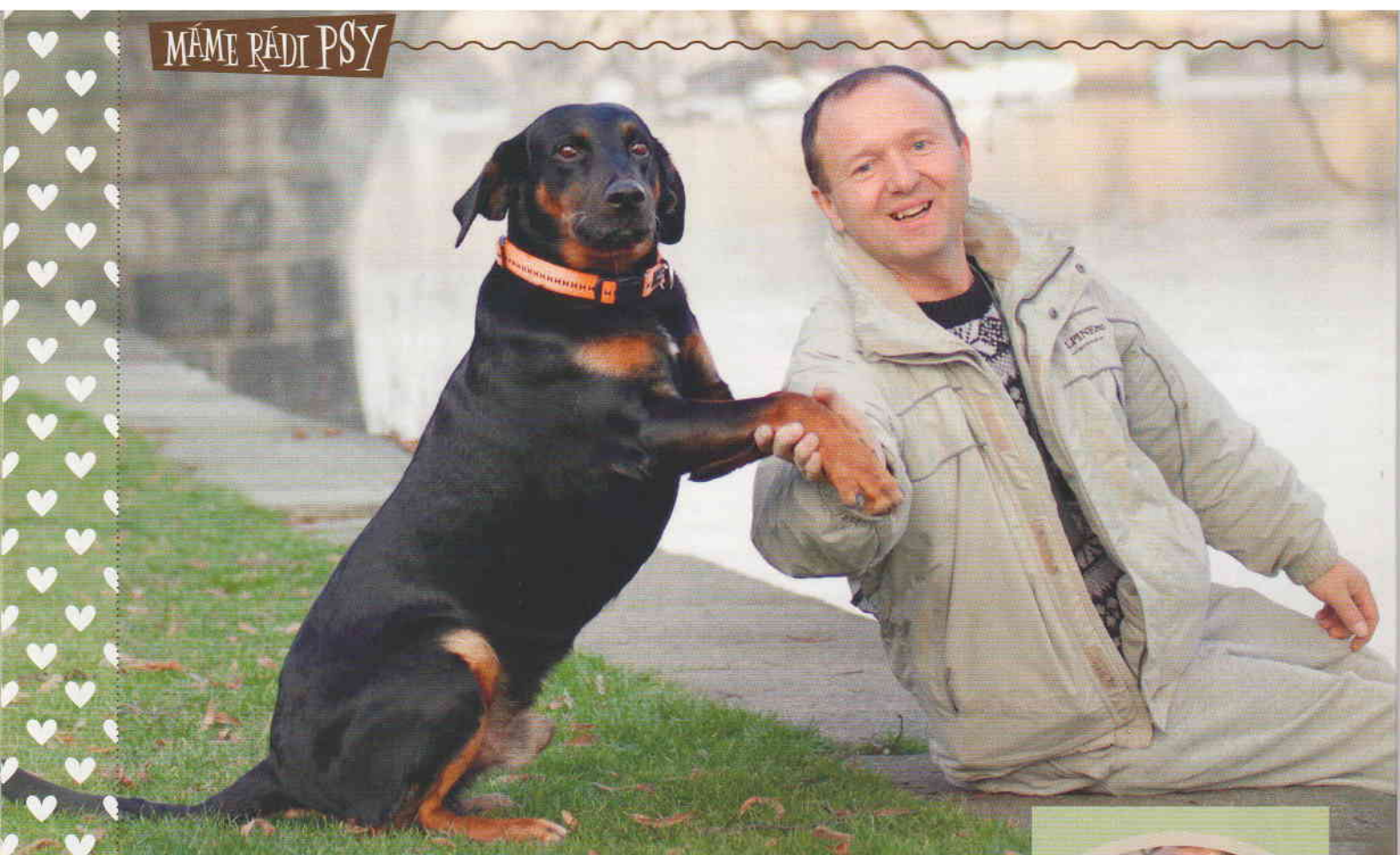
Svou láskou ke zvířatům už je v okolí proslulá. Nejednou se jí stalo, že u svého karavanu našla krabici s malinkými štěňaty. Jindy jí lidé přinesou zanedbaného pejska, kterého týdný dává dohromady. Takhle se k ní dostala i týraná maltézáčka Lucinka. Vzala si ji jako dvoutlou kuličku neštěstí a dnes je z ní veselý a spokojený hafan. „Je to neskutečně

vděčný pejsk a závislák. Tu už bych nikomu dát nemohla, je prostě moje.“

Podobné je to i se sedmiletým jorkšírem Dustym a dvanáctiletou jorkšírkou Terezkou. „Tu mi tehdy přinesli opravdu v hrozném stavu, chtěli ji nechat utratit. Ale já ji vypiplala a dnes se mi za to dennodenně odvděčuje obrovskou láskou,“ vypráví Františka.

Rukou už jí prošly desítky psů, mnohým z nich zachránila život a mnohým našla nový domov. „Lidé už vědí, že mám takový svůj malý azyl. Jednou za mnou třeba přišla osmdesátiletá stará paní, že jí umřel pejsk a samotná je jí smutno. A tak jsem jí vybrala jednoho svého svěřence. Samozřejmě jsem jí nedala štěně, to by nedávalo smysl. Ale našla jsem rozumně starého pejska, který k ní skvěle seděl. Je to nádherný pocit, když těm němým tvářím můžete dát novou šanci.“

NEUMÍM SI PŘEDSTAVIT, ŽE BYCH BYL BEZ NĚJ

Na pana Marianovi na první pohled ani nepoznáte, že je to člověk bez domova. Ale zdání klame. Se svým osudem se rve už od útlého dětství. Matka se ho zřekla v kojeneckém ústavu, otec seděl ve vězení, a tak ho vychovala babička. Jenže pak skončil v děláku, kde to jako introvertní báziivější kluk neměl zrovna lehké.

Od osmnácti let žil na ulici, závislý na drogách a s žádnou perspektivou. Pro krádeže několikrát skončil ve vězení. Pak si ale řekl dost a začal si dávat život do pořádku. Když ho jednou kamarád vytáhl do útulku, uviděl tam velkého černého psa Farona. Tříkrát z útulku odešel, třikrát se do něj vrátil. A nakonec si pejska přece jen vzal.

Faron Marianovi změnil život od základu. „Ten pes vás hází zpátky do pozitivního světa. Vrací vás do pravé podstaty lidství. Nutí vás chovat se správně, slušně... Vždyť díky němu jsem přestal brát drogy, a to jsem byl opravdu hodně závislý,“ říká Marian.

Od té doby, co má Marian Farona, bydlí po ubytovnách. Hledá si brigády a rád by začal psát novou kapitolu svého příběhu. Prim u něj teď hraje jeho čtyřnohý kamarád. „On je na prvním místě. Vždycky se děsím, když docházejí granule. To je základ, aby je měl. Taky oběhávám řeznictví a kupuju mu odřezky, které se dají sehnat hodně levně. A jak si vyhraje s kostmi! Neumím si představit, že bych byl bez něj,“ dodává Marian.

MARIAN 48 LET

To on mě motivuje k tomu, abych nebyl na ulici. Je to postelový pes, ani v kotci mu nebylo dobře a venku by trpěl. Dokonce mě koriguje, kdy mám chodit spát. I když bych si chtěl čist třeba do půlnoci, on ke mně v deset přijde, lehne si přese mě a podívá se na mě těma svýma očima, jako by říkal: Nečti, už jdeme spát.“

JARMILA PÁVKOVÁ:

ZVÍŘATA LIDÍ BEZ DOMOVA SE V URČITÉM OHLEDU MAJÍ LÍP

Psí život je jedinou organizací v Česku, která se zaměřuje na pomoc zvířatům lidí „na okraji společnosti“. Loni ji pod rukama prošlo bezmála tisíc psů a koček. Nejen o tom, jak se spolupracuje s lidmi bez domova a v čem se mají jejich pejsci líp než ti ostatní, jsme si popovídali se zakladatelkou organizace Jarmilou Pávkovou.

NĚKTEŘÍ LIDÉ JSOU TOHO NÁZORU, ŽE BY BEZDOMOVCI NEMĚLI MÍT PSY, PROTOŽE SE O NĚ NEDOKÁŽOU POSTARAT. CO SI O TOM MYSLÍTE?

Naše zkušenost ukazuje, že se lidé bez domova snaží o svá zvířata postarat stejně jako ostatní. V určitém ohledu bych dokonce řekla, že se tahle zvířata mají lépe – jsou to jejich opravdoví společníci a tráví v jejich společnosti celý den. Je ale pravda, že pokud zvíře těmto

lidem onemocní nebo se zraní, mají problém situaci vyřešit.

JEDNÍM Z NEJVĚTŠÍCH PROBLÉMŮ V TOMHLE PROSTŘEDÍ JE NEKONTROLOVANÉ MNOŽENÍ PSŮ. PROTO JE KASTRUJETE. JAK BEZDOMOVCI SPOLUPRACUJÍ?

I oni vidí tohle nekontrolované množení jako problém, takže se na nás někteří s prosbou o kastraci sami obracejí. Jsou ale i tací, kteří kastraci úplně odmítají. Snažíme se v tomto směru šířit mezi lidmi osvětu, protože kastrace je jediná humánní a účinná cesta, jak dlouhodobě snížit počet nechtěných zvířat nejen na „ulici“.

ČASTO SE VYDÁVÁTE DO TERÉNU, POŘÁDÁTE NAPŘÍKLAD HROMADNÁ OČKOVÁNÍ. NA JEDNO LETOS DO ARMÁDY SPÁSY DORAZILO PŘES 100 PSŮ. V JAKÉ KONDICI OBVYKLE BÝVAJÍ?

Ve většině případů jsou v dobré zdravotní kondici a mají své majitele rádi. Přesto na každé akci podchytíme pár nemocných zvířat, která pak léčíme. Akce mají i preventivní význam –

zvířata lidí bez domova často nebývají očkována, mají vnější i vnitřní parazity, a šíří tak různé nemoci. Je tedy i v našem zájmu, aby byla tahle zvířata zdravá. Nedávno nám například volala městská policie, že pes bezdomovce pokoušel jejich strážníka. Naštěstí jsme psa nějaký čas předtím naočkovali. Strážník byl opravdu rád, že nemusí podstoupit preventivní léčbu vztekliny.

ŘEŠÍTE I KAUZY TÝRANÝCH PSŮ. CO SI MYSLÍTE O PROCESU JEJICH ODEBÍRÁNÍ? NEJENŽE SE TYHLE VĚCI NESKUTEČNĚ TÁHNOU, ALE PŘIJDE MI, ŽE KDYŽ MÁ PES VODU A GRANULE, JE O NĚJ Z POHLEDU PŘÍSLUŠNÝCH ORGÁNŮ DOBŘE POSTARÁNO.

My máme velké štěstí, že v místě, kde působíme, jsme našli dobrou veterinářku ze Státní veterinární správy, se kterou se skvěle spolupracuje. Máme tedy zkušenost, že pokud jde o zjevné týrání, situace se vždy vyřeší ke spokojenosti zvířete, ale je pravda, že se to táhne déle, než by bylo pro zvíře vhodné.

SETKALA JSEM SE I S NÁZORY, ŽE JE PRO PSA LEPŠÍ ÚTULEK NEŽ PÁNÍČEK BEZ DOMOVA. CO SI O TOM MYSLÍTE?

Rozhodně nesouhlasím. Z praxe víme, že být bezdomovcem automaticky neznamená starat se o své zvíře špatně, je to jenom předsudek. Lidé se na ulici dostali z různých důvodů, někteří pijí alkohol a berou drogy, někteří ne. Snažíme se jejich osudy nijak nehodnotit a brát je takové, jací jsou. Je možné, že si někteří lidé pomoc nezaslouží, ale zvíře si ji zaslouží vždycky, protože to je plně v područí člověka a samo si nepomůže.

CHCETE TAKY POMOCT?

Staňte se pravidelným měsíčním dárce. Stačí i malá částka, ale pokud je pravidelná, v Psím životě vědí, že s ní můžou počítat. V případě akutních situací potom neztrácejí drahocenný čas postupným sbíráním peněz a můžou pomáhat hned.

www.pszivot.com/chci-pomoci

VÁNOČNÍ DOBROČINNÝ BAZAR S CUKROVÍM I SVAŘÁKEM

V sobotu 19. 12. 2015 jsme s organizací Psi život uspořádali u nás na Újezdě vánoční dobročinný bazar. Dostavila se příjemná sváteční atmosféra, Patricie Solaříková i kočárek plný čivav. Vybralo se přes 25 000 Kč, které poputují na úhradu veterinární péče pro nemocné pejsky a kočičky. Děkujeme všem, kdo přišli. :-)

